

slutning til de fornødne Reforme med Hensyn til Underviisningen, end der tidligere har vist sig her i Folkethinget. Det er jo selvfølgelig, at man søger at gjøre Brug af en saadan Situation, og naar jeg kun modstræbende — jeg gjentager det — har fundet mig i, at der ikke blev nedsat et Udvalg sidste Gang, skyldes dette tillige min Uvidenhed om, at intet af de tilbageværende Medlemmer af det forrige Udvalg stod mig og min Betragtning af Sagen saa nær, som Tilfældet var med Afskillige ifjor; selvfølgelig har denne Omstændighed gjort, at man i Forbindelse med dem, med hvem man deelte Anskuelse, maatte søge at komme til en Oversættelse af, hvad man skulde gjøre med Hensyn til Lovforslaget. Det var nu det One. Dernæst kan jeg ikke nægte, at mig har den Naade, hvorpaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Ville) har troet at kunne falde over det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgfreds (H. C. D. Müller), berørt noget ubehageligt. Han har atter der søgt at gjøre en Doctrin gjældende, som jeg paa det Bestemteste maa protestere imod, den nemlig, at naar man ikke har antydet Vædringsforslag ved første Behandling, er man ikke parlamentarisk berettiget til at fremkomme med Vædringsforslag ved 2den Behandling, og ligeledes har det ærede Medlem bebreidet de uvalgte Medlemmer, at de ikke have udtalt deres Anskuelse om disse Spørgsmaal ved Sagens 1ste Behandling. Jeg skal tillade mig at minde om, at naar et Medlem ved en Sags 1ste Behandling staaer op og udtaler sig om et enkelt Punkt i Lovforslaget, da hører man navnlig fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, den Bebreidelse, at det ikke vedkommer Sagens 1ste Behandling, at der skal man blot tage Spørgsmaalet i dets Almindelighed, de store Principer, og ikke indlade sig paa Enkelthederne. Kommer man saa med et Forslag, der angaar Enkeltheder, til Sagens 2den Behandling — som nu det ærede Medlem for Odense

Amts 4de Valgfreds — saa faaer man Skyld for, at man har sat sit Lys under en Skjeppe ved 1ste Behandling. Havde han antydet disse Vædringsforslag paa en udførlig Maade ved 1ste Behandling, havde han vistnok faaet den Bebreidelse at høre, at dette ikke hørte til Sagens 1ste Behandling, og at parlamentarisk rigtigt skulde man der kun tale om de større Principer i Lovforslaget. Summa Summarum, man kan ikke gjøre det ærede Medlem tilpas, hvorledes man end vil stille sig. Men der er endnu en Ting, som jeg maa nævne. Jeg giver det ærede Medlem fuldkommen Ret i, at vi komme til at spille overordentlig meget Arbeide her i Salen derved, at vi ikke faa de Lovforslag, som vi ved Afstemning have godkjendt, førte videre, men vil man tælle efter, hvis Skylden er, da tør jeg nok antage, at der er flere Afstemninger, som ere lagte tilside og ikke komne frem i Lovskraft ved Hjælp af den Side, hvortil det ærede Medlem hører, end her fra denne Side. Hvorfor er der saamange af de Lovforslag, der fremkomme ved det private Initiativ, der fremkomme det ene efter det andet, uden at blive til Lov? Fordi der er Modstand derimod fra den anden Side; vi vilde ellers langt hurtigere gjøre de fornødne Fremskridt og vinde de fornødne Reforme, dersom der ikke var en saadan Modstand, men det er jo selvfølgelig et Sisypheusarbeide. Naar vi ikke vedtage et Lovforslag, som vi have modsat os, saa bebreider man os, at vi arbeide forgjæves, men naar de Herrer modsatte sig et Forslag, som vi ville have igjennem, saa klage de ikke over, at der derved spildes Arbeide.

Frelund: Der er en Betragtning ved dette formelle Spørgsmaal, som det forekommer mig ikke er bleven tilstrækkelig fremhævet; men den er for mig af meget stor Betydning, og jeg skal derfor bede det ærede Thing om Tilladelse til at fremsætte den. Den Lov, som nu foreligger, skal efter Overkriften være en Lønningslov, og som saadan er den bleven